

Jihokorejská houslistka **Bom-sori Kim** patří ve svém oboru mezi současnou světovou špičku. Absolventka umělecké školy Juilliard School je držitelkou obrovského počtu ocenění z těch nejnáročnějších mezinárodních soutěží. Na kontě má spolupráci s mnoha světově významnými orchestry a vystoupení na pódiiích po celém světě, např.

ve vídeňském Musikverein, na věhlasném Rheingau Musik Festival v Německu či ve slavné Carnegie Hall v New Yorku.

V roce 2021 podepsala kontrakt s hudebním vydavatelstvím Deutsche Grammophon a vydala své první sólové album *Violin on Stage*, natočené s Vratislavskou filharmonií a dirigentem Giancarlolem Guerrerem.

V sezoně 2023/2024 debutovala na festivalu klasické hudby BBC Proms s britským orchestrem BBC Philharmonic, v amfiteátru Hollywood Bowl s Losangelskou filharmonií, v nizozemské koncertní síni Concertgebouw s Residentie Orkest či v rakouském Konzerthausu s Vídeňskými symfoniky, s nimiž se také vydala na turné po Asii.

Více na www.bomsorikim.com.

Symfonický orchestr **KBS Symphony Orchestra** je vůdčím hudebním tělesem na klasické hudební scéně v Koreji. Od jeho založení v roce 1956 se v jeho čele vystřídala řada dirigentů světové úrovně jako Lim Won-sik, Hong Yeon-taek, Won Kyung-su, Othmar Maga, Chung Myung-whun, Dmitri Kitaenko a Yoel Levi.

Světovou pozornost orchestr upoutal v roce 2018, kdy prestižní vydavatelství Deutsche Grammophon vydalo jeho album s živým provedením Mahlerovy 9. *symfonie*. V téže roce orchestr vystoupil při příležitosti stého výročí založení Československa. Na evropských pódiiích účinkoval i v roce 2019, a to při oslavách 30 let diplomatických vztahů Koreje s Polskem a na speciálním koncertě ve vídeňském Musikverein. Prostřednictvím digitálního archivu Digital K-Hall orchestr poskytuje veřejnosti bezplatný přístup ke klasické hudbě. Jeho mimořádné vystoupení během pandemie koronaviru, vysílané na čtyřech online kanálech současně, sledovalo více než 23 000 diváků.

Více na www.kbssymphony.org.

Od roku 2022 je hudebním ředitelem KBS Symphony Orchestra významný finský dirigent a houslista **Pietari Inkinen**, současný šéfdirigent Německé rozhlasové filharmonie a někdejší šéfdirigent Pražských symfoniků, orchestru Ludwigsburg Schlossfestspiele a Japan Philharmonic Orchestra.

Jádrum jeho repertoáru je hudba R. Wagnera. V roce 2023 dirigoval inscenaci Wagnerova cyklu 4 oper *Prsten Nibelungův* na Bayreuthském festivalu v Německu. Za úspěšné provedení tetralogie ve spolupráci s Operou Australia získal cenu Helpmann Awards za nejlepší hudební nastudování (2014) a cenu Green Room Award (2016) pro nejlepšího operního dirigenta. Za nastudování opery *Zlato rýna* mu byla udělena Cena Franca Abbatiiho za nejlepší představení.

S Novozélandským symfonickým orchestrem nahrál kompletní cyklus Sibeliových symfonií. Další sibeliovský cyklus natočil živě s Japan Philharmonic Orchestra v Suntory Hall. S Německou rozhlasovou filharmonií pracuje na studiových nahrávkách kompletů symfonií S. Prokofjeva a A. Dvořáka.

Více na www.pietariinkinen.com.

Změna programu a účinkujících vyhrazena!

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ PODPORUJE FILHARMONII BRNO.
VYBRANÉ KONCERTY JSOU POŘÁDÁNY ZA FINANČNÍ PODPORY
MINISTERSTVA KULTURY ČESKÉ REPUBLIKY A JIHMORAVSKÉHO KRAJE.

ZA PODPORU A SPOLUPRÁCI DĚKUJEME

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 801, info@filharmonie-brno.cz
www.filharmonie-brno.cz

25. ročník

Festival Špilberk

Záštitu převzali

Josef Baxa, předseda Ústavního soudu ČR

Jan Grolich, hejtmán Jihomoravského kraje

Markéta Vaňková, primátorka statutárního města Brna

Vojtěch Mencl, starosta městské části Brno-střed

24. 8. 2024, 20⁰⁰

velké nádvoří hradu Špilberk, Brno

HVĚZDNÝ KOREJSKÝ ORCHESTR

Filharmonie
Brno Philharmonic

ANTONÍN DVOŘÁK

Karneval, koncertní předehra op. 92 | 9'

Carnival Overture, Op. 92

MAX BRUCH

Houslový koncert č. 1 g moll op. 26 | 25'

Violin Concerto No. 1 in G minor, Op. 26

1. Vorspiel. Allegro moderato

2. Adagio

3. Finale. Allegro energico

přestávka | 30'

JEAN SIBELIUS

Symfonie č. 2 D dur op. 43 | 46'

Symphony No. 2 in D major, Op. 43

1. Allegretto

2. Tempo andante, ma rubato

3. Vivacissimo

4. Finale. Allegro moderato

Bomsori Kim housle / violín

KBS Symphony Orchestra

dirigent / conductor **Pietari Inkinen**

||ROK||
((ČESKÉ))
||HUDBY||
||2024||

Na přelomu let 1891 a 1892 zkomponoval **Antonín Dvořák** (1841–1904) cyklus tří programních koncertních předeher, který nazval *Příroda, život a láska*, dal všem třem skladbám jedno opusové číslo a přál si, aby byly podobně jako Smetanova *Má vlast* hrávány společně. Autor nicméně později jednotlivé části cyklu osamostatnil, dal každé z nich vlastní název a přidělil jiné opusové číslo. Vznikla tak lyrická ouvertura *V přírodě* op. 91, bujarý **Karneval** op. 92 a vášnivý, zároveň však tragický *Othello* op. 93. Tento Dvořákovův krok pochválil i dobově vlivný kritik Eduard Hanslick: „Je dobře, že skladatel opustil svůj původní nápad uvádět tyto tři skladby i navenek jako něco, co navzájem souvisí. Nikdy by tak totiž nemohly působit.“ Mimohudební obsah těchto děl je pouze rámcový – jejich hudba vyjadřuje určitou náladu a těžko bychom v ní hledali nějaký prokreslený epický děj či konkrétní optický výjev. Každopádně sám skladatel žádný podrobnější výklad v partituru ani na jiném místě nezanechal. Spojujícím prvkem všech tří skladeb je téma, které zazní jako hlavní v části *V přírodě* a pak okrajově i v obou následujících ouverturách. *Karneval* je komponován v rozšířené sonátové formě a začíná přímo expozicí hybného hlavního tématu v orchestrálním tutti zobrazujícím bujný karnevalový rej. Výrazné zklidnění pak představuje kantilénové téma vedlejší, do něhož zprudka vpadne opět hudba veselé maskární zábavy, jež pak v sonátové repríze přejde do energické cody.

Německý skladatel **Max Bruch** (1838–1920) začal komponovat už v devíti letech a ve čtrnácti napsal první symfonii. Velmi brzy se stal mezinárodně uznávaným umělcem, avšak spíše v oblasti dirigování, jelikož se jeho kompozice u publika i kritiky prosazovaly jen s velkými obtížemi. Je přitom autorem více než 200 opusů včetně tří symfonií, čtyř oper, několika instrumentálních koncertů a slušné řádky sborových děl z oblasti duchovní i světské hudby. Bruch jako skladatel zkrátka zůstal celý život v zajetí „konzervativní školy“ německé hudby a tradičním způsobem psal i ve 20. století, kdy umělecký svět už dávno fascinovaly zcela odlišné tvůrčí postupy.

S podobnými rozpaky je Bruchovo hudební dědictví přijímáno i dnes a takřka jediným dilem, které v současnosti žije na koncertních pódiích, je první z jeho tří houslových koncertů, jenž naopak v repertoáru koncertantních skladeb zaujímá velmi významné místo a je mezi houslovými virtuózy i publikem mimořádně oblíbený. Max Bruch komponoval svůj **Koncert pro housle a orchestr č. 1 g moll** v roce 1866, kdy působil jako hudební ředitel v porýnském Koblenzi. Původní verze skladby měla premiéru 24. dubna téhož roku s Otto von Königlowem jako sólistou a se skladatelem v úloze dirigenta. Poté Bruchovi pomohl koncert zrevizovat světoznámý houslista Joseph Joachim a vtiskl mu tím podobu, v níž je tato kompozice uváděna dodnes. Na první poslech zaujme, že Bruch v této skladbě svěřil sólovému nástroji nepoměrně důležitější roli než orchestru, který má zde spíše doprovodnou roli. Koncert začíná zpěvnou kadencí houslí, po níž následuje neméně zpěvný rapsodický průběh v partu sólisty i orchestru. První část ústí bez pauzy do pomalé druhé věty, jež je z celé skladby melodicky nejinvenčnější. Rychlejšího tempa se dočkáme až v části třetí, která má hravý charakter energického tance a vede do efektního virtuózního závěru.

Není jistě bez zajímavosti, že **Jean Sibelius** (1865–1957), kterého považujeme za hlavního tvůrce finské národní hudby, pocházel ze švédskojazyčné rodiny a že finštinu ovládl až v dospělosti. Svě původní germánské jméno „Johan“ si změnil na francouzsky (nikoliv však finsky) znějící „Jean“. V dětství se začal učit hrát na klavír, brzy si ovšem zamiloval housle a toužil se stát virtuózem tohoto nástroje. Nastoupil na helsinskou konzervatoř, kde se kromě houslové hry vzdělával i v kompozici. Po absolutoriu v roce 1889 poznal, že výkonným umělcem nebude, a soustředil se na skladbu. V té se zdokonaloval v Berlíně (1890) a ve Vídni (1890–1891). Usadil se ve městě Järvenpää nedaleko Helsinek, odkud pravidelně vyjížděl do světa provádět své skladby. Velmi záhy si zamiloval finskou literaturu (zejména národní epos *Kalevala*), sblížil se s nacionalistickým hnutím, stal se pravým Finem a bojovníkem za emancipaci svého lidu, který dlouhá léta žil pod nadvládou Švédů a Rusů. Ve svých skladbách se rád nechával inspirovat finským hudebním folklorem i divokou a zároveň chladnou přírodou svého kraje. I přes silné vlastenecké naladění zůstal cílým světoběžníkem. Značné úspěchy zaznamenal především v Anglii a v Americe, kde mu Yale University v New Haven udělila roku 1914 čestný doktorát. V roce 1925 odešel na odpočinek a žil v ústraní. Za posledních třicet let svého života už nenapsal žádnou výraznější skladbu. Zemřel na mozkovou příhodu v úctyhodných 92 letech.

Ačkoliv Jean Sibelius zasáhl téměř do všech hudebních žánrů včetně opery (jeho jediné hudebně-dramatické dílo se jmenuje *Panna ve věži*), žije dodnes na koncertních pódiích takřka výhradně coby symfonik. Je autorem sedmi symfonií (osmou již nedokončil) a několika symfonických básní, jež ve svém programu čerpají z národních látek. Stylově bývá nejčastěji zařazován mezi novoromantiky a neofolkloristy. Finský hudební folklor studoval zejména ve sbírkách Ilmariho Krohna. Lidové písně ve vlastních skladbách však necitoval doslova – podobně jako jeho mladší současník Igor Stravinskij užívá Sibelius coby stavební materiál svých skladeb pouze folklorní mikrostruktury v podobě typických rytmických vzorců a melodických obrátů. Je rovněž znám jako zastánce přísné logiky v propojování jednotlivých hudebních myšlenek. Nutno však dodat, že tato logika často zůstává posluchačům při běžném poslechu jeho skladeb utajena – mnohdy ji odhalí až detailní rozbor nad partiturou. To ovšem ani zdaleka nesnižuje silný emocionální účinek, který dokáže Sibeliova hudba v publiku zanechat.

Mezi jeho symfoniemi si největší popularitu získala **Symfonie č. 2 D dur**, která bývá považována za jeden z důležitých hudebních symbolů boje za finskou nezávislost. Jean Sibelius ji psal v době silícího útlaku Ruska vůči projevům finské kultury v letech 1901–1902. Kompozici začal na zimní dovolené u moře v italském Rapallu a dokončil ji doma ve Finsku. Původně plánoval, že půjde o symfonickou báseň, dílo se mu však záhy rozrostlo v plnohodnotnou symfonii. Tato neoromantická skladba, která zaujme mimo jiné nápaditou a barevnou instrumentací, má klasickou čtyřvětou strukturu, přičemž scherzová a závěrečná část jsou propojeny bez pauzy. Úspěšná premiéra Sibeliovy 2. symfonie se uskutečnila 8. března 1902 v podání Helsinské orchestrální společnosti a autora v roli dirigenta.

Petr Ch. Kalina